

Může býti proto úmluvcu stran obmezen, ba není vyloučeno i vzdání se ho dohodou stran. Jinak jest tomu však ohledně vzdání se nároku toho, pokud směřuje k zabezpečení nutné výživy. Tento nárok rodičů upadnuvších v nouzi proti dětem na nutnou výživu jest právem nezadatelným, tkvícím v rodinném poměru stejně jako obdobný nárok dětí proti rodičům (§§ 1481 a 795 obč. zák., Sb. n. s. čís. 14824; srov. Klangův komentář, str. 855 a 884, Ehrenzweig: System 1917 II. sv., 2 pol., str. 200). Jest proto vzdání se jeho bezúčinné a proti smluvníkům nezávazné. I když se tedy žalobkyně vrchnoporučensky schváleným smírem za bezplatné doživotní poskytnutí jí bytu o dvou místnostech k užívání a bydlení vzdala veškerých alimentálních nároků proti žalovaným dítkám, nepozbyla tím proti nim nároku na nutnou výživu. Ježto pak otázka, je-li rodič výživu podle § 154 obč. zák. požadující »v nouzi«, jest otázkou právní, kde pro předpoklad tohoto alimentálního nároku stačí i to, že případné prostředky rodičů nestačí zplna k opatření nutné výživy, není rozhodujícím, že žalobkyně uplatňuje svojí žalobou širší nárok na slušnou výživu. Náleží soudu, by uznal, zda nárok na tu kterou výživu a do jaké míry jest odůvodněn. Okolnost, jsou-li tu dány vskutku všechny zákonné předpoklady pro nárok podle § 154 obč. zák., a to u obou sporných stran, bude předmětem dalšího jednání procesního soudu. Nejsou podstatné vývody žalované, hledící dolíčiti neoprávněnost žaloby a nutnost zamítnutí jejího již nyní proto, že žalobkyně netvrdila, že poskytnutí bytu nestačí k nutné její výživě a nezažalovala rozdíl v ceně poskytnutého jí bezplatného bytu a alimentů dle měřítko nutné výživy a že netvrdila také okolnosti svědčící tomu, že se poměry mezi uzavřením smíru a žalobou značně v její neprospěch změnily. Vždyť jde tu jednak o otázky, jež bude řešiti soud při rozhodování o výši nutné výživy žalobkyni případně příslušející.

Čís. 15524.

K čl. II, odst. 2 vlád. nař. čís. 261/34 Sb. z. a n.

Byla-li důvodem zamítnutí návrhu úvěrního společenstva na zápis do obchodního rejstříku časově omezená překážka stanovená § 19 zák. ze dne 2. března 1933 čís. 44 Sb. z. a n., je rejstříkový soud, pominula-li tato překážka, hledíc k čl. II, odst. 2 vlád. nař. čís. 261/34 Sb. z. a n. oprávněn vydati k návrhu nové rozhodnutí, nejsou vázán dřívějším zamítajícím rozhodnutím.

(Rozh. ze dne 22. října 1936, R I 1093/36.)

Usnesení p r v é h o s o u d u, jímž byl povolen zápis společenstva Spar- und Darlehenskassen-Verein, nabylo formálněprávní moci. Teprve potom navrhlo společenstvo Spar- und Vorschusskassa tamže výmaž onoho společenstva z rejstříku namítajíc, že povolení zápisu odporovalo předpisům vládního nařízení ze dne 22. prosince 1934, čís. 261 Sb. z.

a n., a že zřízení nového peněžního ústavu mu způsobí značnou škodu. Dodatečně byla namítána i zaměnitelnost firmy obou společenstev. První soud návrhu nevyhověl. Rekursní soud uznal podle návrhu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud správně dolíčil, že podání došlé na soud dne 8. ledna 1935 nelze pokládati za novou žádost o zápis. Z jeho důvodů však by plynulo, že by s hlediska ustanovení čl. II, odst. 2 vlád. nař. č. 261/34 Sb. z. a n. nebylo závady vyhověti návrhu na zápis do společenstevního rejstříku, ježto v projednávaném případě šlo o opověď učiněnou již přede dnem 7. března 1933. Nevadí totiž, že původní podání ze dne 31. ledna 1933 bylo vráceno k doplnění a opravě, bylo-li opravené a doplněné podání ve stanovené lhůtě znovu předloženo, jak tomu bylo v souzeném případě (§§ 14 a 17 nesp. ř.). Přes to však dospěl rekursní soud k úsudku, že první soud neměl vyhověti návrhu ze dne 7. ledna 1935; opírá-li druhý soud tento názor o ustanovení § 32 nesp. ř., máje za to, že povolující usnesení ze dne 9. ledna 1935 bylo vpravdě změnou pravoplatného již rozhodnutí ze dne 18. března 1933, která by byla bývala přípustná jen tehdy, kdyby se bylo jednalo o usnesení učiněné při péči o osoby jsoucí pod zvláštní ochranou zákonnou, již však stěžující si společenstvo není, a pokud z původního usnesení nenabýly práv osoby třetí, tu přezírá, že důvodem zamítnutí návrhu ze dne 31. ledna 1933 byla jenom časově omezená překážka stanovená §em 19 zák. ze dne 2. března 1933 č. 45 Sb. z. a n. (v původním znění). Odpadla-li tato překážka s ohledem na čl. II, odst. 2 vlád. nař. č. 261/34 Sb. z. a n., byl první soud za změněných okolností po příslušném návrhu oprávněn vydati nové rozhodnutí, nejso již vázán rozhodnutím ze dne 18. března 1933. Důvod, z kteréhož rekursní soud tudíž změnil usnesení prvního soudu, proto neobstojí. Rovněž neobstojí ostatní důvody, o něž společenstvo Spar- und Vorschusskassa opírá svůj návrh na výmaz dovolacího rekurenta. Hospodářské ohledy nelze tu přivést k platnosti, poněvadž povolení žádaného zápisu nebylo zákonem učiněno závislým na nich. Zaměnitelnost firmy však neopodstatňuje nároku na zrušení a výmaz zapsaného a proto již existujícího společenstva (§ 36 zák. č. 70/73 ř. z.), nýbrž oprávnuje toliko k zakročení podle § 4 zák. č. 70/73 ř. z. a čl. 26 obch. zák.

Čís. 15525.

K §§ 1353, 1356, 1357 obč. zák.

Rukojní může věřiteli namítati, že si škodu zavinil nebo spoluzavinil tím, že nedohlédl řádně na hlavního dlužníka, ač takový dohled byl na místě.

(Rozh. ze dne 22. října 1936, Rv I 953/34.)